

Capitolul 5

LA 800 ANI DUPĂ MAGNA CARTA:
Guvernarea Bruxelles UE
va pune capăt secolelor
de libertate și independență
în Marea Britanie

La opt sute de ani după Magna Carta: Guvernarea Bruxelles UE va pune capăt secolelor de libertate și inde- pendență în Marea Britanie

Iată o lege care este mai presus de Rege și pe care nici el însuși nu trebuie să o încalce. Această reafirmare a puterii supreme și expresia sa în caracter general este marea lucrare a Magna Charta și ea singură justifică respectul în care oamenii au ținut-o.

Winston Churchill, 1956

Dintre toate mândrele istorii de libertate și independență ale Europei cărora guvernarea totalitară a Bruxelles UE le va pune capăt, încheierea unei istorii de secole de libertate și autoguvernare în Marea Britanie va fi fără îndoială una dintre cele mai tragice. Pentru oamenii unei țări care a jucat de două ori un rol critic în împiedicarea Cartelului Produselor Chimice, Petrolului și Medicamentelor să cucerească lumea, livrarea Europei în chiar mâinile celor care au provocat cele două războaie mondiale este un eveniment pentru împiedicarea căruia peste un milion din bravii lor înaintași și-au dat viața.

Magna Carta din Anglia, semnată în iunie 1215, a dus lumea la dezvoltarea legii constituționale și este văzută ca unul dintre cele mai importante documente legale din istoria democrației.

(credit imagine: Wikipedia)

Privind înapoi în istorie, este în mod similar demn de notat că Marea Britanie, prin intermediul Angliei, țara cu cei mai mulți locuitori, a dat lumii Magna Carta – o cartă văzută ca unul dintre cele mai importante documente legale din istoria democrației. Semnată la Runnymede, în regiunea engleză Surrey, în iunie 1215, această cartă a fost timp de secole un bastion împotriva tiraniei din Anglia. Prin recunoașterea drepturilor cum ar fi habeas corpus – dreptul unui deținut la o audiere, înainte ca un tribunal independent să determine dacă detenția este conform legii – și plasarea chiar și a suveranilor și magistraților sub incidența legii, Magna Carta engleză a condus lumea în direcția dezvoltării legii constituționale.

Totuși, într-o manieră necunoscută de mulți cetățeni britanici, așa-numitul “Mandat de Arestare European” al Bruxelles UE, aprobat în 2002, a anulat habeas corpus. În mod similar, Tratatul de la Lisabona anulează nu doar protecția prevăzută împotriva guvernării arbitrare și capricioase, dar însăși suveranitatea Parlamentului Britanic – un organism care a fost un model pentru toate sistemele parlamentare ale lumii.

Parlamentul Britanic este conștientizat pe scară largă ca fiind modelul sistemelor parlamentare din întreaga lume. Totuși, suveranitatea sa, împreună cu suveranitatea altor parlamente naționale din Bruxelles UE, a fost anulată prin Tratatul de la Lisabona.

(credit imagine: Wikipedia)

O istorie mândră: Britania a apărut de două ori lumea împotriva Cartelului Petrolului și Medicamentelor

Intrarea Britaniei în primul război mondial a avut loc la 4 august 1914, când primul ministru Herbert Asquith a declarat război Imperiului German ca răspuns la invadarea Belgiei de către Germania. Prin multitudinea de factori decisivi în asigurarea înfrângerii Germaniei în primul război mondial, rolul cheie pe care l-a avut Marina Regală Britanică – cea mai mare din lume la acea dată – este adesea trecut cu vederea. De fapt, rolul marinei britanice în primul război mondial a fost atât de important încât fără aceasta este greu de crezut că țara ar fi putut continua războiul.

Deși a avut o singură acțiune de luptă navală în timpul primului război mondial, la Jutland pe 31 mai 1916, flota britanică a avut succes împiedicând flota germane să scape din hotarele Mării Nordului. Procedând astfel, a jucat un rol decisiv prin faptul că a permis continuarea comerțului maritim dintre Britania și aliații săi, pe durata războiului. Pe lângă armata masivă pe care a asigurat-o, Britania a fost de asemenea arsenalul și finanțatorul alianței și s-a opus hotărâtor chiar și declarației Germaniei de luptă nerestricționată a submarinelor din februarie 1917. Ca atare, fără eforturile Britaniei, este clar că rezultatul primului război mondial ar fi fost foarte diferit.

Sir Winston Churchill,
Prim Ministru al Regatului Unit 1940-1945,
1951-1955.

Intrarea Britaniei în cel de-al doilea război mondial a avut loc la 3 septembrie 1939, când a declarat război Germaniei ca urmare a invadării Poloniei de către Germania. Refuzând cu curaj un armistițiu cu Germania, rolul Britaniei în apărarea lumii împotriva Cartelului pentru a doua oară nu a fost mai puțin crucial decât fusese cu 25 de ani înainte. Sub Winston Churchill, primul ministru britanic și in-

¹ Britania și Primul Război Mondial, 1901 – 1918; BBC History.

discutabil cel mai remarcabil lider în timp de război din istoria modernă, Britania a rămas fermă împotriva efortului de război finanțat de Cartel și a reușit împotriva sortților aproape inimaginabili, să-l forțeze pe Hitler într-un război pe două fronturi care avea să ducă în final la destrămarea Germaniei.

Cu toate acestea, forțele Cartelului au început să se regrupeze și să comploteze în secret împotriva Britaniei la numai câțiva ani după terminarea celui de-al doilea război mondial.

Complotul Comitetului de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei de a atrage Britania în Bruxelles UE

Istoria Comitetului de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei a fost ascunsă cu multă grijă poporului britanic.

Un comitet puțin cunoscut, a cărui istorie a fost extensiv ascunsă poporului britanic, Comitetul de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei, a fost fondat de Jean Monnet la 13 octombrie 1952. Monnet, cu un comportament agresiv, care nu a fost niciodată ales într-o funcție publică în cadrul unor alegeri democratice, fusese deja numit ca Înalta Autoritate a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO) într-un post din care demisionase cu o lună înainte. Reuniunile Comitetului De Acțiune au început în ianuarie 1956 și au fost private.

Chiar de la început, Monnet a spus foarte clar ce se intenționa. Într-o scrisoare care a fost trimisă politicianilor și comercianților unioniști care au aderat formând Comitetul, el a declarat următoarele:

“Simpla cooperare între guverne nu va fi suficientă. Este indispensabil pentru State să delege unele din puterile lor instituțiilor federale europene mandatate de toate țările participante luate ca întreg. În același timp trebuie asigurată asocierea strânsă a Marii Britanii cu aceste noi realizări.”

² Comitetul de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei: Afirmații și Declarații 1955-67. Pub. Chatham House, London, 1969.

Pe scurt, scopul final al Comitetului așa cum a fost declarat încă de la înființarea lui, a fost "să ajungă prin realizări concrete la Statele Unite ale Europei".

Ca urmare, într-o scrisoare datată 28 septembrie 1968, Jean Monnet a anunțat decizia Comitetului de a invita trei dintre partidele politice britanice importante să adere ca membri deplin. Mai mult, el a afirmat direct că partidele politice și uniunile comerciale care au constituit Comitetul au fost "desemnate să pazeze drumul intrării Britaniei în Comunitatea Europeană cât mai curând posibil".

Fapt necunoscut poporului britanic este că membru al Comitetului Executiv, al comitetului cu cea mai mare vechime, a fost germanul Kurt Georg Kiesinger, care a stat din ianuarie 1956 până în mai 1965. Kiesinger fusese membru al partidului nazist (numărul său de membru în partidul nazist NSDAP a fost 2633930) și lucrase în timpul celui de-al doilea război mondial la divizia de propagandă radio a ministrului de externe nazist³. Mai târziu a devenit cancelar al Germaniei de vest, post pe care l-a deținut între 1966-1969.

Jean Monnet, un caracter agresiv care nu a fost niciodată ales pentru o funcție publică în cadrul unor alegeri democratice, a fondat Comitetul de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei în 1955. Toate marile partide politice britanice au devenit membre ale acestui comitet care a jucat un rol cheie în atragerea Britaniei în Bruxelles UE.

Other notable members of the Committee had included the Italian Aldo Moro, its political secretary between May 1959 and December 1962. Leading up to WWII, Moro had been a member of the Fascist University Organization (Gioventù Universitaria Fascista), a group sponsored by Mussolini's Fascist Party. Moro eventually became Prime Minister of Italy, a post he held twice, from 1963 to 1968, and from 1974 to 1976.

³ New York Times, March 10, 1988.

Membrul cu cea mai mare vechime în Comitetul Executiv al Comitetului de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei a fost germanul Kurt Georg Kiesinger. Fost membru al partidului nazist, Kiesinger a lucrat în timpul celui de-al doilea război mondial la divizia de propagandă radio a ministrului de externe nazist. *(credit imagine: Wikipedia)*

ceri externe și Mr. Selwyn Lloyd, fost secretar extern și cancelar al ministerului de finanțe.

Jeremy Thorpe, lider al Partidului Liberal, a fost la fel de entuziast, spunând că va adera la Comitetul de Acțiune cu "mari speranțe". El a adăugat că sfera cooperării trebuie să fie "lărgită astfel încât să includă diplomația și apărarea și mari părți din politica culturală și socială".

Uimitor totuși, în ciuda faptelor descrise mai sus, este că liderii celor trei partide britanice au răspuns extrem de pozitiv invitației lui Monnet. Primul ministru Harold Wilson, de exemplu, în numele Partidului Laburist conducător, a scris că "Scopurile Comitetului de Acțiune sunt în strânsă conformitate cu cele la care subscrie Partidul Laburist". El a adăugat că a fost bucuros să accepte invitația ca Partidul Laburist să adere la Comitet ca "membru deplin". Wilson a numit trei membri ai partidului – George Brown, Walter Padley și Michael Stewart – ca reprezentanți ai săi.

Anthony Barber, președinte al Partidului Conservator, a răspuns într-o manieră pozitivă similară spunând că după consultările cu colegii săi acceptă cu mare plăcere invitația și că partidul său va prețui calitatea de membru. Barber de asemenea a numit trei membri ai partidului său pentru a-l reprezenta - Mr. Reginald Maudling, lider adjunct al partidului; Sir Alec Douglas-Home, purtător de cuvânt în afaceri

Ca rezultat, participanții la cea de-a 14-a sesiune a Comitetului, care a avut loc la 11 martie 1969, a inclus membri ai celor trei partide politice britanice majore, care au participat nu ca indivizi, ci ca reprezentanți numiți ai partidului lor. Întâlnirea a avut loc la Londra și a fost un moment cheie pentru atragerea Britaniei în Bruxelles UE.

Întâlnirile Comitetului de Acțiune pentru Statele Unite ale Europei au început din anul 1960 și s-au încheiat numai după 1973 când Marea Britanie a aderat la Comunitatea Economică Europeană.

Trecerea valutei britanice la sistemul zecimal – primul pas către fărâmițarea lirei

Pentru proiectanții Bruxelles UE, un pas cheie în asigurarea faptului că statele membre nu vor putea părăsi blocul era crearea unei valute unice europene, euro. Rațiunea din spatele acestui fapt a fost simplă: sfărâmarea valutei unei națiuni și supunerea ei controlului unei bănci centrale controlate de Cartel reduce o țară autonomă la un simplu stat constituent al unui superstat sub control corporatist.

Înainte de creșterea euro, sistemul monetar al celor șase țări fondatoare ale Bruxelles UE foloseau valute bazate pe subunitățile unei sute, ca atare, în mod evident s-au decis că valuta unică paneuropeană va folosi de asemenea sistemul zecimal.

Totuși, dat fiind faptul că valuta britanică, lira sterlină – cea mai veche valută din lume care încă se utilizează, era bazată până în 1971 pe subunități de 240, armonizarea cu sistemele zecimale ale celor șase țări fondatoare era necesară înainte ca poporul britanic să fie constrâns să se descotorosească de liră și să accepte valuta unică paneuropeană cu diviziuni de 100.

Valuta britanică, lira sterlină, este cea mai veche valută din lume care încă se utilizează.

Astfel s-a născut ceea ce a ajuns să fie cunoscut ca "decimalizarea" monedei britanice.

Anunțul că Britania avea să "devină zecimală" s-a făcut la 1 martie 1966 de către cancelarul ministerului de finanțe de atunci, James Callaghan, care a descris-o ca pe o decizie "istorică și la momentul potrivit". Deși motivele reale din spatele schimbării nu au fost niciodată pe deplin revelate poporului britanic, Callaghan a recunoscut public că "mari zone" din industrie, comerț și bănci au tras concluzia că aceasta va fi în beneficiul economiei⁴. Nu mai e nevoie să spunem că raționamentul precis al lui Callaghan cu privire la motivul pentru care sistemul monetar cu diviziuni de 240 ar fi tras înapoi economia britanică, nu a fost explicat niciodată. În ciuda acestui lucru, noua valută zecimală a mers înainte, fiind lansată la 15 februarie 1971.⁵

Edward Heath – omul care a livrat Britania la Bruxelles UE

Britania a aderat la UE în ianuarie 1973 sub primul ministru Edward Heath, un om care a nutrit mult timp dorința de a lega țara la o federație europeană. În discursul său parlamentar inaugural susținut la 26 iunie 1950 la intrarea în British House of Commons, Heath a chemat deschis guvernul să adere la Planul Schuman. Prezentat de către ministrul de externe francez Robert Schuman doar cu o lună înainte ca Heath să devină membru al parlamentului britanic, Planul Schuman a dus în final la crearea Bruxelles UE.

⁴ Britania trece la sistemul zecimal în 1971. BBC News.

⁵ D-Day livrează noua monedă UK. BBC News.

Heath era bine conectat cu elita Cartelului, participând la întâlnirile Grupului Bilderberg în 19766 și participant la întrunirile Comisiei Trilaterale Rockefeller în 19807. Deținând postul de prim ministru britanic între 1970-1974, a fost de asemenea prieten cu președintele și directorul executiv al companiei de medicamente Glaxo, Sir Austin Bide – omul descris de ziarul britanic independent ca fiind “principalul responsabil de transformarea Glaxo dintr-o companie bine cunoscută datorită hranei pentru copii într-o forță mondială în industria farmaceutică”8. Surprinzător, să notăm faptul că Bide, în timp ce lucra pentru Glaxo pe parcursul celui de-al doilea război mondial, se ocupa cu vitaminele și penicilina și era de asemenea responsabil pentru patente9.

Edward Heath, prim ministru britanic între 1970-1974, a fost bine conectat cu elita Cartelului și a livrat Britania în mâinile Bruxelles UE în 1973.

Un alt prieten apropiat al lui Heath a fost Eric Roll, care a devenit mai târziu Baron Roll of Ipsden și membru al Camerei Britanice a Lorzilor. Roll era de asemenea un participant frecvent la întâlnirile de la Bilderberg și membru al puternicului comitet de conducere al grupului10.

Dar Bide și Roll nu au fost în nici un caz doar asociați controversați ai lui Heath. După ce președintele francez Charles de Gaulle a interzis prin veto intrarea Britaniei în Bruxelles UE în anii 1960, Heath a invitat pe fostul avocat nazist Walter Hallstein, pe atunci Președinte al Comisiei Europene, la Chequers, reședința sa prim-ministerială, pentru a examina de ce intrarea a eșuat11. Această vizită a fost una dintre multele pe care Hallstein le-a făcut la Chequers în timpul mandatului lui Heath ca prim ministru. În spatele scenei, în timpul

⁶The Daily Collegian. Septembrie 9, 1976. ⁷1980 Trilateral Commission Plenary.

⁸Sir Austin Bide: Industriaș care a transformat Glaxo într-o forță mondială și apoi s-a confruntat cu Thatcher la British Leyland. The Independent; Sâmbătă 24 Mai 2008.

⁹Sir Austin Bide: După succesul de la Glaxo, a eșuat la British Leyland. The Guardian. Joi 5 iunie 2008.

deceniului care a sfârșit cu aderarea Britaniei la UE în 1973, Hallstein și Heath s-au întâlnit în multe ocazii și au colaborat strâns împreună.

Fostul avocat nazist Walter Hallstein l-a întâlnit în multe ocazii pe primul ministru britanic Edward Heath și au colaborat strâns împreună. Hallstein i-a promis lui Heath să fie de partea lui în forțarea calității de membru Bruxelles UE a Britaniei.

În recunoașterea acestei relații strânse de colaborare, Hallstein chiar a contribuit la prefața ediției germane a cărții lui Andrew Roth din 1973, 'Edward Heath - Un om pentru Europa'.¹² De aici, pe cont propriu, este clar că Hallstein l-a folosit pe Heath ca barometru pentru determinarea temperaturii politice dinaintea întâlnirilor și negocierilor oficiale asupra solicitărilor Britaniei de a adera la blocul UE. Promițând să fie de partea lui Heath ca să forțeze aderarea Britaniei, este la fel de clar că Hallstein era hotărât că țara trebuie să adere la Bruxelles UE indiferent de orice opoziție a poporului britanic. De aceea este notabil faptul că Hallstein a rezumat rolul lui Heath în livrarea Britaniei în mâinile Bruxelles UE declarând direct că "Succesul acestei bătălii a fost într-o proporție decisivă, victoria sa".

Heath și-a pierdut puterea în 1974 în favoarea Partidului Laburist al lui Harold Wilson, al cărui manifest electoral a promis să acorde cetățenilor britanici un referendum dacă Britania ar trebui să rămână în Piața Comună în termenii renegociați sau să o părăsească total.

În campania care a precedat referendumul, care a avut loc la 6 iunie 1975, omul de afaceri milionar Alastair McAlpine, care a devenit mai târziu trezorier pentru Partidul Conservator al lui Heath, a acționat ca un trezorier de campanie pentru "Da". Vorbind pen-

¹⁰ Camera Britanică a Lorzilor, Registrul Intereselor Lorzilor, 11 Heath și oamenii lui Heath Andrew Roth. Pub. Routledge & Kegan Paul, 1972. p169.

¹² Edward Heath - Ein Mann für Europa. Andrew Roth. Translated by Heinrich Gottwald. Pub. Böhlau-Verlag, Köln, 1973.

tru ziarul Independent în iunie 2005, McAlpine a recunoscut că "băncile și marile companii industriale au investit mari sume de bani" pentru "Da".

The Independent a descris de asemenea cum, conform unui organizator al campaniei "Da", Caroline de Courcey Irlanda, pentru „Da” s-au acordat beneficii suplimentare în bani din partea Comisiei Europene, a cărei finanțare a fost folosită pentru un avion cu reacție de tip charter cu de 100 al British Caledonian Airlines pentru a transporta 1000 vorbitori pro-europeni la instructajele oferite de eurocrații de nivel înalt. În mod revelator, de Courcey Irlanda a considerat banii ca pe "un fel de dispensă specială" din partea Comisiei¹³.

În fața întrebării din referendum, "Credeți că Regatul Unit trebuie să rămână în Comunitatea Europeană (Piața Comună)?", finanțarea masivă din partea corporațiilor și a Comisiei Europene pentru "Da" a asigurat că peste 67% din electorat a votat pentru. După vot, Heath a recunoscut că "a muncit 25 de ani pentru asta"¹⁴.

Până în ziua de astăzi, votul din 1975 a rămas singurul referendum de care a avut parte poporul britanic în problema Europei.

¹³ Cum ne-au vorbit în aderarea la Europa. The Independent. Sâmbătă 4 iunie 2005.

¹⁴ Marea Britanie îmbrățișează Europa în referendum. BBC News.

Va lupta poporul britanic să-și păstreze libertatea și independența?

Prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, aproape tot ceea ce Goering comandantul Luftwaffe german în timpul celui de-al doilea război mondial – a încercat să obțină din partea Cartelului, este pe punctul de a se îndeplini. Ca atare, marea pierdere de vieți omenești și sacrificii care au avut loc pentru a depăși lăcomia corporatistă care a dus la cele două războaie mondiale vor fi fost în zadar, dacă poporul britanic nu este pregătit să lupte pentru a-și menține libertatea și independența.

De aceea este clar că, deși Britania a fost în mod constant de partea corectă în bătăliile globale împotriva Cartelului Petrolului și Medicamentelor, dacă poporul său nu luptă acum împotriva Bruxelles UE și a acaparării țării lor de către acesta, toate lucrurile pentru care au luptat părinții și bunicii lor în trecut vor fi pierdute.

Dar tu?

*Dar apărarea
democrației în
țara ta?*

